

1. fejezet

A SÁNTA VEZÍR

Reggelente, az első imát követően Aszim Ibn Hasszán gyakran tett egy-egy rövid sétát a Marrakesz-szerte gyümölcsfáiról híres kertjében. Ahogy fehér kaftánba öltözött sovány alakja megjelent a kövezett úton, a kertészek abbahagyták a munkát, és amilyen észrevétlenül csak lehetett, elsiettek. Ezt a mutatványt volt idejük és alkalmuk gyakorolni, sőt, tökélyre fejleszteni, és mindent elkövettek, hogy ne zavarják a ház urát az elmélkedésben.

Aszim Ibn Hasszán lassú léptekkel sétálgatott a fák között, majd a friss rózsaszirmokkal megszórt tó előtt megállt. Közelebb lépett a mellette álló narancsfához, hogy jobban szemügyre vehesse a növény leveleit. Rögtön felismerte a betegség első, apró jeleit.

„Ki kell vágni – gondolta, majd szúrós tekintettel körbenézett. – Ezt is” – meredt egy pár lépéssel távolabb álló másik narancsfára.

Körbejárta a kertet, majd visszatért a tóhoz, és ismét megszemlélte a kivágásra ítélt fákat.

„Csak kettő” – állapította meg végül.

A következő pillanatban azonban halvány mosoly futott át az arcán, mert hirtelen eszébe jutott, hogy

Allah nem véletlenül fordította el orcáját ettől a két terebélyes lombú narancsfától. Amit kivágtak, annak a helyére ugyanis előbb-utóbb újabb facsemetét kell majd ültetni, amely más ízű termést hoz, talán édeesebbet, vagy talán kissé savanyúbbat, de mindkettő egyformán jólesik a forróságban.

Ugyanakkor érzett némi szomorúságot is, mert minden egyes fához más és más emlék kötötte. Be kellett látnia viszont azt is, hogy ezek az emlékek, akárcsak maguk a fák, múlandóak, hamar elfedi őket a por és a homok. Arról azonban, hogy pontosan miféle emlékeket idéztek ezek a narancsfák, a kertgazdája soha senkinek nem beszélt. Így ezt a titkot nem ismerte más, csak ő és maga Allah.

– Mahmud! – kiáltotta Aszim Ibn Hasszán.

Az öreg kertész futva közeledett gazdájához, majd néhány lépéssel a férfi előtt megállt, és meghajolt.

Aszim Ibn Hasszán a két narancsfára mutatott.

– Ó, uram, tegnap még egészségesnek látszottak! – kiáltott fel a megdöbbenéstől Mahmud.

– Allah útjai kifürkészhetetlenek – válaszolta Aszim Ibn Hasszán. – Néhány levelet küldess át az egyetemre! – parancsolta.

Mahmud ismét meghajolt, de mire felemelte a tekintetét Aszim Ibn Hasszán már a házba vezető árkád felé tartott.

Zaina, az első feleség, mindezt a faragott, rácsmin-tás ablaktábla mögül nézte végig.

A séta végeztével Aszim Ibn Hasszán rendszerint egy rövid látogatást tett az asszonynál, amit a szolgák többsége a férj múlhatatlan szerelmének jeleként

értelmezett. Ezt a feltételezést senki sem kérdőjelezte volna meg, hiszen a szépséges Zaina már két fiúgyermekkel ajándékozta meg a férfit.

Az asszony, aki a rácsmintás ablak mögött állt, egy bézs színű, hímzett szegélyű abadzsát viselt, egy hosszú ujjú, zárt nyakú, bokáig érő ruhát, amely lágyan sejtetni engedte a felsőtest körvonalait, csípőtől azonban lefelé bő redők mögé rejtette a test többi részét. Zaina hosszú, sötét haja beborította a vállát. A kertben sétáló férfit figyelte, majd váratlanul ellépett az ablaktól, és egy finom kézmozdulattal intett a lánynak, aki éppen az ágyon fekvő párnákat rendezgette, hogy menjen ki. Zaina leült az ágyra, és az ajtó felé fordulva várt.

Nem sokkal később egyre közeledő léptek zaját lehetett hallani a folyosóról, majd váratlanul csend lett.

Kopogtak. Pár másodperccel később pedig belépett Aszim Ibn Hasszán.

– Jó reggelt, Zaina! – mondta lány hangon, becsukta maga mögött az ajtót, és leült az ágyra az asszony mellé.

– Jó reggelt!

A férj gyöngéden végigsimított Zaina arcán.

„Milyen szép, még most is” – állapította meg magában, miközben a nő barna szemét nézte.

– Két narancsfát ki kell vágni – szólt csendesesen.

– Igazán kár – sóhajtott fel Zaina.

– Nő majd másik helyettük – válaszolta Aszim Ibn Hasszán. – Nő majd másik – ismételte, miközben

beletúrt Zaina hosszú, ébenfekete hajába. – Mit gondolsz?

– Utasítsd vissza – mondta az asszony ridegen. – Túl nagy a kockázat.

Aszim Ibn Hasszán bólintott, de továbbra is a nő finom arcvonásaiban gyönyörködött.

Az a Zaina, akinek az arcát pár másodperccel ezelőtt megsimogatta, egy engedelmes feleség volt, azonban egyetlen szempillantás alatt átváltozott könyörtelen üzletasszonnyá. Ez egyáltalán nem volt a férj ellenére, sőt! Aszim Ibn Hasszán olykor maga sem tudta volna megmondani, hogy a kedvesen mosolygó Zainát kedveli-e jobban, vagy a rideg számokban gondolkodó asszonyt.

Amikor a férfi eljegyezte az akkor kilencéves lányt, a két család közötti üzleti kapcsolat megszilárdítása volt a cél, és hogy Zaina félvér édesanyja szépségét örökölte, azt csak ráadásnak könyvelte el a vőlegény. Aszim Ibn Hasszán akkor még nem is sejtette, hogy a lány titkon a bátyjai tankönyveit bújja, és hogy később csak a második lehet a menyasszony szívében az olyan fogalmak után, mint például a GDP. Egy éjjel, amikor a férj rajtakapta az ifjú feleséget, hogy a vállalat mérlegei és kimutatásai között kutat, először megdöbben. Zaina azonban nem kezdett mentegetőzni, csak csendesen megjegyezte, hogy néhány adat hiányzik, és némi pénz is eltűnt az átcsoportosítások során. Aszim Ibn Hasszán leült az asszony mellé, majd megkérte, hogy mutassa meg, miből jutott erre a következtetésre, Zaina viselkedése ugyanis felkeltette a kíváncsiságát. Az érvelés logikus

és megcáfolhatatlan volt, a számok is a feleséget igazolták. A férj végül kénytelen volt belátni, hogy a világ dolgai korántsem olyan egyszerűek, mint korábban gondolta. Ki hitte volna, hogy a legjobb barátja akarja megrövidíteni, és hogy minderre egy nő segítségével kell majd rájönnie?

Az ima utáni kerti séta azonban ezúttal is hasznárra vált.

„Jobb, ha az ember maga mellé állítja az okos asszonyt, mintha magára haragítja – állapította meg magában azon a reggelen. – Allah bölcsessége végtelen” – tette hozzá, majd felnézett az emeleti faragott, rácsmintás ablakra, amely mögött az asszony várakozott izgatottan.

Zaina ettől fogva nemcsak feleség volt, hanem tanácsadó is, és Aszim Ibn Hasszán eddig még sosem bánta meg, hogy ráhallgatott.

– A nyereség bizonytalan, a fedezet pedig minimális – magyarázta tovább az asszony.

– De bekerülhetnénk a kelet-európai piacra – érvelt Aszim Ibn Hasszán.

– És ez ennyire fontos volna? – nézett rá szigorúan Zaina.

A férfi egy pillanatra elgondolkodott.

– Talán neked kellene elmenned helyettem a tárgyalásra – mosolygott a nőre.

– Nem hiszem, hogy tényleg ezt szeretnéd. Én ugyanis nem lennék olyan udvarias, mint te – válaszolta a feleség.

Aszim Ibn Hasszán nem szólt, inkább a szigorú tekintetű üzletasszonyt méregette.